

Santi Masó: «Ser president del Vilafant és fer-ho tot; m'agrada molt organitzar»

Masó va assumir la presidència del Vilafant l'any 1990, després que l'anterior junta, que també portava un munt de temps, ho deixés. «Ens vam presentar un grup de joves d'aquí el poble. Jo tenia 29 anys», recorda. Es van fer càrrec del club al mes de maig de l'inici de la dècada dels 90 i, malgrat que hi ha hagut moviments entre la directiva, ell continua al capdavant. «He fet assemblees amb eleccions de nova junta i, en els 35 anys que porto de president, no s'ha presentat mai ningú. Potser n'he fet entre set i vuit... Mai, mai s'ha presentat ningú», exclama. Per al vilafantenc, la presidència del club del seu poble «és un entreteniment que tinc a més a més». «M'agrada molt organitzar. Al cap i a la fi, es tracta d'això. Organitzar les fitxes, el camp (tallar la gespa, regar, marcar...), el vestuari perquè estigui net i la roba a punt, el manteniment, etc. Ser president del Vilafant és fer-ho tot, per dir-ho d'alguna manera», apunta en Santi. A part, «quan juguem a casa, jo no disfruto del futbol perquè estic per tot menys pel partit. He d'estar per la farmaciola, les pilotes, les claus... No veig res del què passa al camp». Una de les claus per portar-ho tan bé és que tot queda a casa i a la junta del Vilafant són una família. «Hi ha la dona d'un exdirectiu del 1990; la meua dona; el meu fill (Macià); en Chicho (Juanma Rojas), que va ser l'entrenador i fa molts anys que està amb nosaltres... Som pocs perquè tothom sap que de la majoria de coses me n'encarrego jo», confessa en Santi. El Vilafant s'ha convertit en el club de la seva vida: «Algun dia o altre hauré de plegar, però de moment no m'ho he plantejat encara. Tampoc he notat cap pressió per part de ningú per deixar-ho». Un dels moments més tensos que ha viscut com a president del Vilafant va ser el 2012, quan es va crear el Vilafant Atlètic. «L'Ajuntament també li va donar el camp, que havíem de compartir. Hi va haver molts conflictes i per nosaltres va ser un problema perquè ens van absorbir els quatre equips que teníem a la base. No sé si algú de fora volia que plegués perquè portava molts anys al Vilafant, però el que vaig fer va ser mostrar-me dur. L'altre club va acabar desapareixent i jo encara continuo...», explica a tall d'anècdota. Masó raona que «el nostre objectiu no és pujar de categoria i, si no s'aconsegueix, fem fora l'entrenador. No. El nostre objectiu és que hi hagi futbol al poble». «Anem trampejant cada temporada amb un pressupost d'entre 5.000 i 6.000 euros. Si s'han d'avançar diners, els ha de posar el Menda Lerenda... No es pot fer més. Si trobéssim un espònsor que ens donés uns 2.000 euros l'any, marxaríem més tranquils», afegeix. L'època daurada del Vilafant amb Masó de president va ser l'ascens a Segona Regional del 2000, quan els vilafanencs van proclamar-se campions de Tercera, i el del 1996, que van quedar subcampions. «Va ser una alegria. En aquell moment, igual que ara ho seria jugar a Tercera Catalana, era una fita per a Vilafant. En l'actualitat ens passa, però, que com no tenim futbol base no podem tirar de jugadors del planter. Hem provat de crear un equip de prebenjamins o benjamins, però s'acaba dissolent. És complicat perquè els clubs grans pesquen als nens des de ben petits. A part que al costat de Vilafant hi ha el Figueres, Navata, Juncària, Peralada... S'estan emportant tot el futbol base i no podem tenir totes les línies», valora en Santi. El record de tot allò és guarda al museu que hi ha al camp. «Encara es conserva. Es va emplenant quan ens donen algun trofeu», celebra orgullós. Masó va tenir la iniciativa de crear un lloc on exposar la història del Vilafant, després de visitar el Museu del Barça a principis dels 90 amb l'equip de benjamins que tenia el club altempordanès. «A sota la Tribuna quedaven tres espais buits sense finestres ni res. Aleshores, jo era regidor de l'Ajuntament i vaig proposar crear el museu si el club s'ocupava de l'obra i el consistori posava els materials. Va anar així. Tot el que hi ha ara estava guardat en un magatzem... Dubto que hi hagi cap club de Quarta Catalana amb un museu propi!», comenta. Allà hi ha de tot, fins i tot les butlletes amb les estadístiques de cada jugador. En especial, però, els moments feliços com els ascensos o el centenari del 2018. En tots ells hi ha sigut en Santi. «És maco viure-ho», s'emociona el president. Enguany, ha fet 35 anys al càrrec i «tant de bo no passi, però és possible que el dia que jo plegui passi com al Vilabertran, Maçanet de Cabrenys o Darnius i el Vilafant desaparegui. Qui entrarà per encarregar-se d'absolutament tot? Ho tinc tan a la pràctica, que ho faig sense pensar-m'ho».

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2025/10/05/santi-maso-president-vilafant-fer-122272728.html>